

KÉT HÉT EGY NOVELLA 2017-18

5.-8. osztály

1.forduló

Szeretettel üdvözlünk mindenkit újra, vagy éppen először a
Békés Városi Püski Sándor Könyvtár gyermekkönyvtárának
felső tagozatosoknak meghirdetett játékán!

A játék 6 fordulóból áll majd, és minden alkalommal egy történetet, novella-, gyermekregény részletet és a hozzá kapcsolódó kérdéseket kapjátok meg a feladatlapokon. A feltett kérdésekre igyekezzetek szépen, magyárosan, egész mondatokkal válaszolni, hiszen így tudjuk csak megfelelően értékelni azokat. A megoldásra minimum két hetet kaptok majd, (mivel akkor adjuk a következő feladatlapot) de az **elmaradt fordulókat BÁRMIKOR pótolhatjátok a játék végéig** (kb. 2018. január vége). Mivel ez **egy verseny**, a végén a kapott pontok alapján minden versenyzőt megjutalmazunk majd, aki legalább **4 feladatlapot kitöltött** és leadott a gyermekkönyvtárba.

Sok szép történetet, jó olvasást és megoldást kívánunk!

Jolcsi néni és Éva néni

gyermekkönyvtárosok

A feladatlapokat letölthetitek a www.bekesikonyvtar.hu oldalról.

2017. október 9.

név: iskola: oszt.:

KÉT HÉT EGY NOVELLA, 2017-18

5.-8. osztály

1.forduló

Moka:Ó, Penelopé!: Mire vársz, hogy boldog légy?

Szeged: Könyvmolyképző Kiadó, 2017

Nancy Peña illusztrációival

A nevem Pénelopé, tizenegy éves vagyok, jó fej szülőkkel és egy hülye nővérrel (Camille) áldott meg a sors. Van két barátnőm és egy szerelmem (totál odavagyok Artusért). Szeretek a barátnőimmel beszélgetni, kéz a kézben andalogni Artusszal, és a buszmegállóban ücsörögve gondolkozni (igen, tudom, fura szerzet vagyok).

1) Reggel miért volt kavarodás a fürdőszobánál?

.....

.....

.....

2) Melyik helyiséget tervezik fürdőszobává alakítani?

.....

3) Penelopé miért nem szeret Camille-jal iskolába menni?

.....

.....

4) Milyen előnyös üzletet ajánlott anya Penelopénak?

.....

.....

5) Louis tatának mi a véleménye a tévéről?

.....

.....

6) Milyen nemzetiségű Penelopé szerelme?

.....

7) Hogyan ismerkedett meg Artus-szal?

.....

.....

.....

8) Mivel foglalkozik Penelopé apukája?

.....

.....

9) Hogy nézett ki Scarlett?

.....

.....

.....

10) Kik voltak a jelöltek az osztályképviselő tisztségre?

.....

11) Miért sértődött meg Artus?

.....

.....

12) Hány éves Camille és mennyi Penelopé?

.....

Következő (2.) feladatlap: 2017. október 24-én, kedden
A feladatlapokat letölthetitek a www.bekesikonyvtar.hu oldalról.

Moka: Ó, Penelopé!
Mire vársz, hogy boldog légy?

ill.: Nancy Peña

Szeged: Könyvmolyképző, 2017

2. fejezet

És itt van Ó!

MA REGGEL CAMILLE nem akar iskolába menni. Persze, mert az a nyominger az osztálytársa. Be is zárkózott a fürdőszobába. Apa kezdi elveszteni a türelmét; még nem tudott megborotválkozni. Anya alávaló módon kihasználja a helyzetet.

– Látod, szívem, ha lenne egy másik kis fürdők...

– Tényleg ez a megfelelő pillanat, hogy erről tárgyaljunk?! El fogok késni a munkából!

Nem állhatom meg, hogy bele ne szóljak.

– Anyának igaza van! Arról volt szó, hogy a lomkamrát fürdőszobává alakítjuk! Ehelyett ott halmozta fel a poros dossziéidat!

– Mert nincs elég helyem! – vág vissza apa.

– Ha kidobálnád a fölösleges papírjaidat, mindjárt lenne egy csomó helyed a dolgozószobában – feleli erre anya.

Apa tudja, hogy kettőnk ellen semmi esélye. Legyint, és szitkozódva lerbog a konyhába. Anya újabb kísérletet tesz, hogy kivarázsolja Camille-t a fürdőből. A tesóm hüppög az ajtó túloldalán. Enyhén kamunak tűnik a hüppögése.

Apa újból megjelenik, a kezében csavarhúzó. Nekilát a biztonsági retesz kipattintásának. Camille ordibálni kezd.

– Hé! Ezt nem teheted! Mi van, ha épp tusolok?! Jogom van a magánszférámhoz!

– Nekem meg a borotvámhoz! Kifelé, de tüstént!

Camille engedelmeskedik, ám közben kijelenti, hogy az elhatározása sziklaszilárd: nem megy iskolába, és punktum! Anya kezd begurulni.

– Felöltözzöl, de azonnal! A húgod már vár!

– Dehogy várom! – morgom.

Utálok Camille-lal együtt menni a suliba. Nem akarom, hogy dedósnak nézzenek, aki csak az ütődött nővére segítségével képes átmenni a zebrán.

Camille nyafogva próbálja meglágyítani anya szívét. Szóval ki is a dedós?!

– Most már aztán elég! Sírhatsz az ágyadban amennyit csak akarsz, de most elmész az iskolába, és a vita befejezve!

Ha anya megharagszik, nem érdemes vele vitatkozni. Camille olyan fejet vág, mint akit épp most visznek a vérpadra. Világfájdalmas képpel vonul be a szobájába.

– Én most már menni akarok! – méltatlankodom.

– Nem bízom Camille-ban – mondja anya. – Képes az iskola helyett plázázn!

– Vagyis vigyáznom kell rá?

– Számodra előnyös üzletet ajánlok: én elfelejtem a két óra büntidet, te meg ügyelsz arra, hogy a nővéred ne csináljon valami hülyeséget.

Hát ez remek! Mi vagyok én, csendőr vagy bébisintér? A látszat kedvéért morgok egy kicsit, ránézek az órámra, és látványosan felsóhajtok. A szülőknek sose szabad rögtön engedni: a végén még azt hiszik, hogy nekik mindent szabad!

– Na, jó... ha muszáj. De akkor kapkodja magát!

Nyögve felveszem a táskám. Komolyan mondom, súlyosabb, mint én. Aztán meg csodálkoznak, hogy a gyerekeknek fáj a hátuk! Anya sürgeti Camille-t, és a legsúlyosabb büntetést helyezi kilátásba, ha nem igyekszik. Hogy világos legyen: azzal fenyegeti, hogy eldobza a telefonját. Mivel Camille már tizennégy éves,

neki van mobilja. Nekem viszont nincs, mégpedig azzal az indokkal, hogy én még csak tizenegy vagyok! Arra meg, hogy az osztálytársaim szemében ezért őskövületnek számítok, a szüleim magasról tesznek! Állítólag a rádióhullámok károsan hatnak az éretlen agyra. Vagyis a gyerekekre. Legalábbis apai nagyapám, aki orvos, ezt hangoztatja. Louis tatának megvannak a maga rögeszméi. Például a videojátékok epilepsziás rohamot idéznek elő (ez egy betegség). Ha fülhallgatóval hallgatsz zenét, attól megsüketülsz. Ha túl sokáig nézed a tévét, elromlik a szemed, ráadásul meg is hülyülsz. Az internetet bűjni veszélyes, mert a gépek mögött egy csomó rossz szándékú ember lapul. Mellesleg a net is elhülyít. A mobiltól meg rákot kapsz. Éljen a haladás!

Na végre! Jön Camille. Alig lépünk ki a házból, máris bekapcsolja a telefonját, és az iskolába menet egész úton a barátnőjével, Karennel dumál. Persze szidja anyát, aki semmit sem ért az őt sújtó tragédiából, meg apát, aki érzéketlen a gyerekei szenvedései iránt. Aztán azt a piszok Tatjánát kezdi szapulni, aki elcsaklizta tőle a *boy friend*-jét. De, de, ez így volt, hidd el! Tatjana a bűnös. Az év eleje óta irigylis a boldogságát Mathiasszal. Míhelyt

kiejti annak a gyökérnek a nevét, zokogásba fullad a hangja. Szegény Karent szóhoz se hagyja jutni. Nem tanácsot vár tőle, csak a lelkét akarja kiönteni neki.

Ahogy közeledünk a sulis felé, egyszer csak valami nagyon vicces történik. Észreveszem Karent, amint jön felénk. Alig tíz méterre van már csak tőlünk, de a nővérem még mindig ontja rá a mondókáját a telefonba! Louis tatának mégiscsak igaza lehet: a hullámtól meglágyul az ember agya.

Felgyorsítok. A kerítés előtt tömeg, semmit se látok. Egy kilencedikes tolakodás közben meglökö. Nehogy bocsánatot kérj már, te barom! Hát ez a baj a hatodikkal: mi kicsik vagyunk, nem számítunk. Sajnálom az ötödik osztályt, amikor még én voltam a nagy¹. Ó, azok voltak a szép idők! Na, mindegy! Már kezdek úgy beszélni, mint az öregek.

De azért jó volt alsóban. Ott találkoztam Vele. A szerelmemmel. Vigyázat, az enyém igazi, nem amolyan Mathias-féle balfék! A neve Artus. Artus Rieti. Az apja olasz. És az olaszok enyhén szólva is nagy szívtiprók.

¹ Franciaországban az alsó tagozat ötosztályos, hatodiktól kezdődik a felső tagozat, ami egyben mindig új iskolát is jelent. Pénelopé és az osztálytársai hatodikosok, így ők a legfiatalabbak az iskolában, a legnagyobbak pedig kilencedikesek. (A ford. megjegyzése.)

A lányok odavannak Artusért. Sajnálom, csajok! Ő engem szeret! Azok a gyönyörű fekete szemek! Artus irtó helyes, hozzá még szellemes és udvarias is. Van egy hibája, amit hol imádok benne, hol utálok: nagyon nyugodt természetű. Én viszont fortyogok, robbanok, mindenbe belevágok, szóval nem tudok megülni a fenekeimen. Ő sokat gondolkodik, mielőtt cselekszik, ezért hajlamos egyáltalán nem is cselekedni. Ügyel arra, hogy senkit meg ne sértsen, ezért nem mer tiltakozni, amikor pedig kellene. És van egy bosszantó szokása: kioktat, amikor senki se kérdezte. De ő fog vissza, ha túl megszűre megyek, ő teszi jóvá a hülyeségeimet, és főként ő véd meg, még akkor is, ha nincs igazam. Szóval Artus egy hölgyének szolgáló lovag. Ami annyira elbűvöl...

Artus és én negyedikben jöttünk össze. Lassan történt, szinte észrevétlenül. Először könyveket csereberéltünk: mindketten faljuk a könyveket. Kezdetben irodalomról beszélgettünk, aztán moziról, zenéről, tévéműsorokról. Rászoktunk az együtt tanulásra. És azóta sülvőfőve együtt vagyunk!

Suzanne alakja el-eltűnik, majd újra fölbukkan a hullámozó tömegben. Meglátott, felém tart. A tanév

kezdeté óta belém kapaszkodik. Időnként az az érzésem, mintha én lennék a mentőőve. Mindentől retteg a suliban. Parázik, hogy nem fogja megtalálni az osztálytermet vagy a menzát; remeg, amikor összefut Bernierrel, az igazgatóhelyetessel; pánikba esik, ha csak őt másodperc késésben is van, szóval még a saját árnyékától is megretten. Pedig egy hónap elteltével már igazán hozzászokhatott volna az új környezethez.

Köszön, és nyomban aggodalmaskodni kezd.

– Megyünk? Elkészünk!

– Suzanne, még jelzőt se csöngettek!

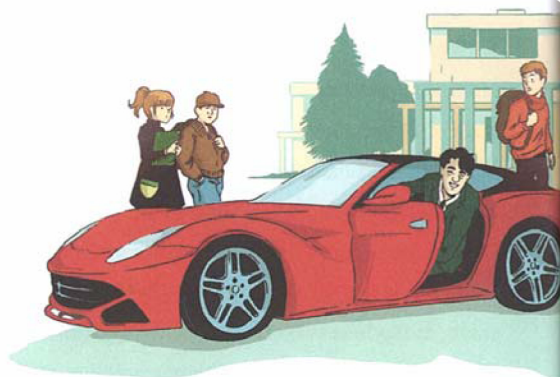
– Jó, de mire átérünk az udvaron...

Nem felelek. Ostoba mosoly ül ki az arcomra. Egy piros, lehajtható tetejű kocsis fordul be a sarkon: Rieti bácsi az. Az irodájába menet időnként elhossa a fiát az iskolába. Rieti bácsi ügyvéd. Ez legalább világos. Mit csinál az apukád? Ügyvéd. Mindenki tudja, mi az. Az én apukám viszont... soha nem értettem, mivel is foglalkozik. Egy nagy, modern, csupa üveg épületben dolgozik, és ügyfelei vannak. A többről fogalmam sincs.

A sportkocsi érkezését néhány elismerő füttty fogadja. Artus jobban szeretné, ha az apja kitenné a sarkon.

Zavarja, hogy gazdagék csemetéjének nézik. De ha egyszer az!

Artus anyja maga a megtestesült sznobság. Salátalevéllal és kizárólag kristálypohárban felszolgált hideg vízzel táplálkozik. A fiát egy magániskolába akarta beíratni, ahová ugyebár a saját köreibeli fiatalok járnak. Rieti bácsi viszont az állami oktatásra esküszik. Nem akarja, hogy Artus csak az ugyebár-saját-köreibeli-fiatalokkal érintkezzen. Szilárdan hisz a társadalmi keveredés áldásaiban. Azt akarja, hogy Artus „igazi emberek”-kel találkozzon. Ami nagyon tiszteletre méltó Rieti bácsi részéről.

Mihelyt megpillantom Artust, hevesebben ver a szívem. Érzem, hogy lángba borul az arcom. Örület, hogy még mindig ekkora hatással van rám!

Rieti bácsi kikiált a kocsiból:

– Szia, gyönyörű kis Pénelopé!

Hát igen, olasz. Széptevő gavallér, és nem túl tapintatos. Artus sietve becsapja a kocsiajtót.

– Szia, Suzanne! – köszön, de csak engem néz. Á, az a gyönyörű fekete szempár!

– Csöngetnek! – riad meg Suzanne. – Elkészünk!

A kialakuló lökdösődésben Artus válla az enyémhez ér.

Szándékosan csinálta. Halkan elnevetem magam. Suzanne figyel, hogy mögötte vagyunk-e, arra az esetre, ha a B lépcsőház felé vezet, csapdákkal teletűzdelt útvonalon netán eltévedne. Azon az irdatlan hosszú ötven méteren!

Év elején Suzanne megkérdezte, hogy ülhet-e mellett az órákon. Nemet kellett mondanom, még akkor is, ha ez kicsit engem is elszomorított. De nem sértődött meg, ő nem olyan. Tudja, hogy nem akarok elszakadni az én Artusómtól!

Suzanne padtársa így Scarlett lett. Őt még nem ismerem jól, mert nem együtt jártunk alsóba. Scarlett egy ufó. Rózsaszín körme hegyéig *fashion victim*, vagyis divatbolond, kizárólag női magazinokat olvas, meggyőződése, hogy ezekben megtalálja a választ az élet minden nagy kérdésére. De Scarlett nem az az önző és nagyképű plázacica, aminek látszik. Suzanne-t úgy vette a szárnyai alá, akár kotlós a kiscsibéit. Meglehetősen szokatlan párt alkotnak, mivel annyira különbözőek! Scarlett már csak ilyen. Kiszámíthatatlan. Tetszik nekem ez a csaj.

Amikor Noblet tanárnő, az oszifő belép, mindenki elhallgat. Vele nem lehet szórakozni. Nyugodtan leveszi

a kabátját, és kipakol a táskájából. Mi közben tükön ülünk.

– Ahogy múlt hétfőn mondtam nektek, osztályképviselőket kell választanunk. Remélem, hogy beszéltek erről egymás között, és gondolkodtatok rajta. Én mindezenetire bőven hagytam rá időt... Na, jó. Kik a jelöltek?

Artus megbök a könyökével. Mi? Én nem akarok képviselő lenni! Egy kéz a magasba emelkedik, Alexandráé. Scarlett hirtelen felénk fordul.

– Jaj, csak ő ne! – suttozja. – Jelentkezzetek, könyörgöm!

Scarlett és Alexandra hadban állnak egymással. Könyörtelen versenyben. A tét az, hogy melyikük hord jobb cuccokat, és melyikük tetszik jobban a fiúknak. Scarlettnek az a bánata, hogy Alexandrának van valami, ami neki nincs. Melle.

Artus felemeli a kezét, és megpróbál engem is kényszeríteni, hogy én is jelentkezzem. Én nem akarok, de aztán arra gondolok: talán ez jó alkalom lesz arra, hogy tényleg összebarátkozzam Scarletttel. Hát akkor, végül is, miért ne?

Az oszifő felírja a három nevet a táblára. Fejben gyorsan számolni kezdek. A fiúk általában összetartanak,

így biztos Artusre fognak szavazni. Jennifer a harmadik agyonkényeztetett nyafka az osztályban, vagyis utálja Alexandrát. Alix mindig utánozza Jennifert. Lauriane-nal és Marinával elsős korunk óta ismerjük egymást, jó eséllyel rám szavaznak majd. Ha ehhez még hozzáadom Suzanne-t és Scarlettet (és saját magamat), elég tisztességes eredményt érhetek el.

Scarlett legnagyobb öröme Alexandra csúfos kudarcot vall. Meglepődöm, hogy tizenhárom osztálytársam engem választott. Minthogy titkosan szavaztunk, nem lehet tudni, ki hová ikszelt. A tanárnő nem fűz megjegyzést az eredményhez, de a mosolya elárulja. Szerintem megkönnyebbült, hogy Alexandrát nem választották meg.

Az oszifő újra csendet kér, és kiosztja a kijavított helyesírási dolgozatot. Marie Noblet imádja a tollbamondást. Majdnem biztos vagyok benne, hogy az enyém lesz a legjobb jegy. Szuper! Ötös! Már előre örülök, hogy otthon eldicsekedhetek vele.

Az óra végeztével Artusszel maradok. Lelkendezek, hogy tizenhárom szavazatot kaptam. Artusszel újra végigszámoljuk. Furcsán néz rám.

– Kifelejtettél a listából.

Elnémulok. Egy pillanatig se jutott eszembe, hogy ő is rám fog szavazni! Amiből lejött neki, hogy én meg nem viszonzottam az udvariasságát. Nem szól semmit, de sejtem, hogy megbántódott. Felveszem a dzsekimet. Artus visszaül a helyére.

– Nem jössz?

– Inkább olvasok a szünetben.

– Kár, olyan szépen süt a nap!

Artus kinyitja a könyvét. Kár is erősködni. A folyosón csatlakozom Suzanne-hoz és Scarletthez.

– Keblemre, drága barátnőm! – lelkenedik Scarlett.
– Bearanyoztad a napom!

Karon fog. A barátnőim gratulálnak. Én meg újra és újra visszatérek a szavazatokra. Tényleg nem tudok leszállni róla, mert furdalja az oldalamat, kik lehettek azok, akik rám szavaztak. Idegesít, hogy nem tudom.

– Hogy kik és miért? – válaszolja Scarlett. – És a büntetés, mert megvédted Suzyt? Ennyi elég volt a bizonytalannak meggyőzéséhez. Úgy gondolták, hogy bátran ki fogsz állni mindenkiért, nem adod be a derekad a tanároknak.

Még ilyen! Szóval a győzelmet a két óra büntinek köszönhetem!

